

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 672/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Hviezdoslavova 2, Poprad, proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 1T/70/2017 z 27. novembra 2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/2/2018-815 z 1. marca 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tdo/47/2019 z 26. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozsudky a uznesenie zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) uznaný za vinného z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 a 4 a § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia

slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona okresný súd sťažovateľa zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Sťažovateľovi bol tiež uložený ochranný dohľad na dobu 24 mesiacov.

3. Proti rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ včas odvolal. V odvolaní namietal najmä to, že jeho odsúdenie bolo založené výlučne na výpovedi policajného agenta, ktorému prvostupňový súd bezvýhradne uveril, hoci zo zvukových záznamov nevyplýva jednoznačne, že by s agentom viedol sťažovateľ všetky rozhovory o drogách. Agent na neho tlačil ohľadne zabezpečenia väčšieho množstva drog, čím prekročil oprávnenia vyplývajúce z § 117 ods. 2 Trestného poriadku a sťažovateľa navádzal na spáchanie trestného činu.

4. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 2 Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a sťažovateľa sám uznal vinným z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo mu uložil rovnaký trest ako okresný súd.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

6. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že v dovolaní sťažovateľa bol ako dovolací dôvod vymedzený dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Vo vzťahu k nemu uviedol, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného a odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom.

7. Podľa najvyššieho súdu tento dovolací dôvod nemožno vykladať tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhl, a tiež nemusí vykonať dôkazy, ktoré strany navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3, § 2 ods. 10 a § 2 ods. 11 Trestného poriadku), a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré síce strany navrhli vykonať, ale neskoro (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie.

8. Najvyšší súd preto uzavrel, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pretože iba opačný postup – vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom, môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Nevykonanie (svojoľné) pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodujúceho dôkazu môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

9. Najvyšší súd sa ďalej zaoberal otázkou zákonnosti použitia agenta pri odhaľovaní trestnej činnosti sťažovateľa, a to vo vzťahu k dovolacej námietke týkajúcej sa navádzania sťažovateľa agentom na spáchanie trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným.

10. Poukázal na rozdiel medzi policajnou provokáciou a tzv. „skrytou reakciou polície“ a na judikatúru súvisiacu s touto problematikou, najmä na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Teixeira de Castro proti Portugalsku a uznesenie najvyššieho súdu č. k. TzoV/5/2001 z 21. júna 2001, ktorého právne závery vychádzali z nálezu Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 597/99 z 22. júna 2000. Vo veci sťažovateľa konštatoval, že k použitiu agenta došlo na základe toho, že polícia disponovala poznatkami o možnom obchodovaní s omamnými a psychotropnými látkami zo Slovenskej republiky do štátov Európskej únie, preto bol za agenta ustanovený Okresným súdom Žilina v zmysle § 10 ods. 20 Trestného poriadku príslušník polície Chorvátskej republiky. Vydané boli tiež príkazy na sledovanie osôb a vecí, vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov, informačno-technických prostriedkov a predstieranej dodávky. Zákonnosť týchto príkazov nespochybnila ani obhajoba. Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru o legalite, legitímnosti a proporcionalite zásahu do súkromia sťažovateľa.

11. K otázke provokácie trestnej činnosti zo strany agenta najvyšší súd konštatoval, že zo zaznamenatej komunikácie medzi sťažovateľom a agentom vyplynulo (relevantné časti komunikácie najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia citoval), že to bol práve sťažovateľ, kto ponúkol drogy na predaj a taktiež ich zabezpečenie a bol ochotný agentovi zaplatiť prenocovanie v hoteli, aby získal čas potrebný na zabezpečenie prvej dohodnutej dávky. Voči sťažovateľovi teda neboli zo strany orgánov činných v trestnom konaní uplatnené také formy vplyvu, aby podnietili spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný.

12. Najvyšší súd poukázal aj na substantívnu povinnosť a s ňou spojené posudzovanie policajnej provokácie vykonané ESLP, konkrétne vo veci Bannikov proti Rusku, č. 18757/06 zo 4. 11. 2010, ktorú v rozhodnutí citoval a z ktorej vyplýva, že tajná operácia je dôvodná vtedy, ak existovalo objektívne podozrenie, že obvinený je zapojený do trestnej činnosti, resp. má predispozíciu na páchanie trestnej činnosti, pričom akákoľvek predbežná informácia o už existujúcom zámere spáchať trestný čin musí byť overiteľná – štát musí preukázať, že má dobrý dôvod tajnú operáciu začať.

13. Z hľadiska substantívnej povinnosti nemalú rolu podľa najvyššieho súdu hrá procesná záruka spojená s použitím agenta, najmä pokiaľ ide o začatie tajnej operácie a kontrolu ich priebehu. Preto podrobil prieskumu najmä príkaz sudcu pre prípravné konanie č. k. Ntt 61/2016 OS ŽA-V-112-1/2016 zo 16. septembra 2016 na použitie agenta, ako aj všetky ďalšie príkazy sudcov pre prípravné konanie vedené v tejto veci a dospel k záveru, že postup sudcu bol opodstatnený, pretože polícia mala dostatok objektívnych a operatívne overených informácií, že sťažovateľ má na území Slovenskej republiky organizovať obchod s drogami, a to výrobu a následnú distribúciu drog – metamfetamínu (pervitínu), má snahu získať relevantné kontakty na záujmové osoby v štátoch Európskej únie, najmä Chorvátskej republiky a v Belgickom kráľovstve, s cieľom vývozu metamfetamínu do týchto krajín, operatívnych informácií o tom, že sťažovateľ vie zabezpečiť na „čierny trh“ metamfetamín v množstve cca 1 kg a viac s cieľom jeho vývozu do uvedených krajín. Polícii sa podarilo prostredníctvom osoby konajúcej v prospech polície zabezpečiť vzorku metamfetamínu, a tak overiť pravdivosť operatívnych informácií. Z uvedeného je zrejmé, že polícia sťažovateľa dôvodne podozrievala, že už pácha trestnú činnosť, že je drogový diler a chce rozšíriť svoje pôsobenie aj do Chorvátska. Agent sa navyše len pridal k už prebiehajúcej trestnej činnosti a nevyvolal rozhodnutie sťažovateľa vyvieť drogy

do Chorvátskej republiky, keďže tento už predtým v kriminálnom prostredí deklaroval snahu distribuovať drogy do Chorvátska, v dôsledku čoho aj polícia ako agenta ponúkla práve chorvátskeho občana.

14. V závere najvyšší súd konštatoval, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol daný ani iný dovolací dôvod, ktorý by bol sťažovateľovi prospešný.

III.

Argumentácia sťažovateľa

15. Sťažovateľ argumentuje, že všeobecné súdy sa odvolávajú na dôkazy „zabezpečené prostredníctvom agenta, ktoré neboli zabezpečené pred nasadením agenta a nie sú súčasťou súdneho spisu“. Obhajoba nemala možnosť sa s nimi oboznámiť a na tieto reagovať, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na obhajobu. Sťažovateľ nemal možnosť posúdiť, či agent bol nasadený dôvodne, keďže dôkazy o jeho trestnej činnosti, na základe ktorých bol agent nasadený, mu neboli prístupné.

16. Pokiaľ všeobecné súdy tvrdia, že sa sťažovateľ dopúšťal trestnej činnosti aj pred nasadením agenta, malo byť voči sťažovateľovi začaté trestné stíhanie aj za túto trestnú činnosť, čo sa však nestalo. Na základe uvedeného sa skôr javí, že sťažovateľ bol dlhodobo sledovaný a odpočúvaný, avšak žiadne dôkazy o jeho trestnej činnosti týmto spôsobom zabezpečené neboli a v súdnom spise sa nenachádzajú, keďže podliehajú utajeniu. Napriek tomu sa na ne konajúce všeobecné súdy odvolávajú.

17. Sťažovateľ tiež namieta, že v danom prípade neboli *de jure* vykonané žiadne dôkazy, keďže súd nemôže rozhodnúť o vine iba na základe dôkazov zabezpečených agentom a iné dôkazy vykonané neboli. Konajúce súdy boli povinné vykonať aj dôkazy svedčiace o dôvodnosti použitia agenta, pričom pokiaľ takéto dôkazy absentujú, tak sa dôkaz zabezpečený prostredníctvom agenta stáva automaticky nezákonným dôkazom. V tomto kontexte sa otázkou zákonnosti dôkazov nezaoberal ani najvyšší súd.

18. Sťažovateľ nepopiera možnosť orgánov činných v trestnom konaní používať na odhaľovanie trestnej činnosti aj metódy, ktoré sa nezverejňujú, avšak aj takéto dôkazy musia byť legálnym spôsobom prezentované pred súdom a podrobené skúmaniu zo strany obvineného prostredníctvom obhajoby. V trestnom konaní teda nebolo preukázané, že agent bol nasadený dôvodne a že by sa sťažovateľ dopustil trestnej činnosti aj bez provokácie agentom a že by páchal aj inú trestnú činnosť. S týmito námietkami sa najvyšší súd nevysporiadal.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietaným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

19. Pokiaľ ide o časť námietok obsiahnutých v ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcich proti rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa rozsudku okresného súdu a odvolacieho rozsudku krajského súdu, ústavný súd

konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu prostredníctvom odvolania a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu prostredníctvom podania dovolania, keďže sumarizované námietky sťažovateľa predstavujú, ako to v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol aj najvyšší súd, relevantné dovolacie dôvody. Sťažovateľ teda svoju možnosť podať odvolanie aj dovolanie využil, pričom ochranu všetkým jeho označeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť vo vzťahu k okresnému súdu krajský súd a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu najvyšší súd, ktorému patrilo rozhodovanie o podanom dovolaní. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému rozhodnutiu okresného súdu a krajského súdu, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu:

20. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

21. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd, vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy, je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

22. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia najvyššieho súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom dovolaní) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a taktiež či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

23. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta rozhodnutie najvyššieho súdu pre porušenie práva na spravodlivé súdne konanie vyplývajúceho z čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. listiny, ku ktorému malo podľa jeho názoru dôjsť neprípustnou policajnou provokáciou, s ktorou sa najvyšší súd vysporiadal spôsobom rekapitulovaným v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto uznesenia ústavného súdu. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania je spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, keď je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa. Z tohto hľadiska ústavný súd vo svojej judikatúre dlhodobo v plnom rozsahu akceptuje, že najvyšší súd ako súd dovolacích nie je už z dôvodu zákonného vymedzenia dovolacích dôvodov predurčený na úplný prieskum rozsudkov súdov nižších inštancií v rámci trestného konania. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku preto ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom (IV. ÚS 294/2010). V posudzovanej veci najvyšší súd preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu (a jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie), a to v rozsahu sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a dospel k záveru, že označený dovolací dôvod v okolnostiach posudzovanej veci nebol naplnený.

24. Z už sumarizovaného obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dostatočne určito a zrozumiteľne vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s ťažiskom dovolacích námietok sťažovateľa, ktoré sa následne premietli aj do odôvodnenia jeho ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd podrobne a s poukazom na vykonané dôkazy, ako aj na relevantnú judikatúru odôvodnil svoj záver o tom, že agent sťažovateľa na trestnú činnosť nenavádzal.

25. Rovnako tak sa najvyšší súd vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej na dôkazy zabezpečené agentom nie je možné prihliadať, keďže neexistujú žiadne dôkazy o tom, že agent bol použitý dôvodne a že by sa bol sťažovateľ dopustil aj inej trestnej činnosti než vyprovokovanej agentom.

26. Najvyšší súd k tomu poukázal na skutočnosti, na základe ktorých sudca pre prípravné konanie vydal príkaz na použitie agenta v predmetnej veci v zmysle § 117 ods. 5 Trestného poriadku.

27. Z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného súdu tiež vyplýva, že v konaní pred súdom boli prečítané listinné dôkazy, medzi ktoré patrí aj príkaz sudcu pre prípravné konanie zo 16. septembra 2016 na použitie agenta, ako aj uznesenie č. k. Ntt 3/2017 z 5. januára 2017, ktorým sudca pre prípravné konanie vydal príkaz na predĺženie použitia agenta na dobu do 10. marca 2017, a príkaz č. k. Ntt 49/2017 z 9. marca 2017, ktorým sudca pre prípravné konanie predĺžil čas použitia agenta do 10. mája 2017.

28. Tvrdenie sťažovateľa o tom, že nemal možnosť sa oboznámiť so skutočnosťami, ktoré viedli k použitiu agenta v jeho veci, keďže v tomto rozsahu nebolo vykonané potrebné dokazovanie, ako aj z toho plynúca námietka, že dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal, preto nie sú dôvodné.

29. Argumentácia najvyššieho súdu v uvedenom smere v žiadnom prípade nepredstavuje popretie významu a účelu aplikovaných právnych noriem, a to nielen z hľadiska zákonnosti, ale najmä z hľadiska ústavnosti. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natolko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

30. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že nemal prístup k dôkazom uvádzaným aj najvyšším súdom v rámci výpočtu skutočností, ktoré viedli k vydaniu príkazu na použitie agenta, ústavný súd nad rámec argumentácie najvyššieho súdu konštatuje, že podľa § 117 ods. 1 Trestného poriadku je použitie agenta prípustné vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov tam uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin. Trestný poriadok teda pre použitie agenta nestanovuje požiadavku preukázania predošlej trestnej činnosti v miere potrebnej pre vznesenie obvinenia za túto skoršiu trestnú činnosť, ako na to poukázal sťažovateľ, ale postačuje konkrétnymi skutočnosťami odôvodnené podozrenie z takejto činnosti, a to aj v rovine poznatkov orgánov činných v trestnom konaní, nie však nevyhnutne v rovine procesne použiteľných dôkazov o takejto činnosti.

31. Zo súvisiacej štrasburskej judikatúry (napr. Malininas proti Litve, Ramanauskas proti Litve) vyplýva, že podstatné z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je to, aby postup polície smerujúci k použitiu agenta, ako aj spôsob jeho použitia (z hľadiska otázky, či zo strany agenta došlo k provokácii trestnej činnosti) bol preskúmateľný súdom a aby mal obvinený o uvedených skutočnostiach dostatočné informácie v rámci kontradiktórneho procesu.

32. ESĽP v rozsudku Ramanauskas proti Litve z 5. 2. 2008, č. 74420/01, bod 71, konštatoval, že pokiaľ v priebehu konania sťažovateľ tvrdil, že bol k spáchaniu trestného činu vyprovokovaný, mali vnútroštátne orgány a súdy prinajmenšom riadne preskúmať, či orgány činné v trestnom konaní neprekročili medze modelu simulovanej trestnej činnosti (bod 14 rozsudku), inými slovami, či nevyvolali spáchanie trestného činu. Na tento účel mali zistiť najmä dôvody, prečo bola operácia začatá, rozsah zapojenia polície a povahu podnecovania alebo nátlaku, ktorému bol sťažovateľ podrobený.

33. Z obsahu sťažovateľom nerozporovaného odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že na hlavnom pojednávaní bol v tejto súvislosti oboznámený príkaz sudcu pre prípravné konanie na použitie agenta a príkazy na predĺženie času použitia agenta aj s ich odôvodnením a samotný agent bol kontradiktórne vypočutý prostredníctvom telemostu. Oboznámený bol tiež obsah prepisov rozhovorov medzi sťažovateľom a agentom, ako aj záznamy o výsledku sledovania. Z rekapitulovaného obsahu dovolania sťažovateľa na str. 5 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je tiež zrejmé, že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že o jeho drogovej trestnej činnosti svedčí aj policajná správa, kde sa táto jeho činnosť konštatuje, a potvrdzoval ju mal aj [REDAKOVANÉ], ktorý však v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom odmietol vypovedať.

34. Za významné z hľadiska podmienok prípustnosti použitia agenta vyplývajúcich z už uvedených rozhodnutí ESĽP ústavný súd považuje aj to, že zákonnosť použitia agenta, ako aj dôkazov zabezpečených prostredníctvom agenta bola v konaní preverená nielen sudcom pre prípravné konanie, ktorý vydal príkaz na použitie agenta a následne aj príkaz na predĺženie času použitia agenta, ale bola podrobená aj prieskumu v rámci hodnotenia dôkazov okresným súdom

rozhodujúcim o vine a treste sťažovateľa v rámci kontradiktórneho procesu, tiež krajským súdom konajúcim o odvolaní sťažovateľa a napokon aj najvyšším súdom, ktorý sa ako súd dovolací výslovné a dostatočne obsírne zaoberal otázkou dôvodnosti a zákonnosti použitia agenta v prípade sťažovateľa.

35. Rozsah, v ktorom bol sťažovateľ oboznámený s dôvodmi, pre ktoré bol sudcom pre prípravné konanie vydaný príkaz na použitie agenta, ako aj rozsah, v akom sa všeobecné súdy námietkou o podnecovaní trestnej činnosti agentom vznesenou sťažovateľom zaoberali, bol preto z hľadiska zachovania základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postačujúci, a to aj vo vzťahu k uplatneniu jeho práva na obhajobu.

36. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu je preto možné konštatovať, že najvyšší súd sa s uplatneným dovolacím dôvodom dostatočne vysporiadal a odôvodnenie jeho rozhodnutia sa nejaví ako arbitrárne, nedostatočné či nezrozumiteľné. Ústavný súd nezistil dôvod, pre ktorý by bolo možné konštatovať u sťažovateľa porušenie jeho práv a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušiť.

37. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

38. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2022

Peter Straka
predseda senátu